

melig enig om, at det hele Fabriksvæsen, som drives under Marinens Bestyrelse, heller ikke svarer Regning; jeg troer, at han var temmelig enig med mig deri, og naar han idag har forskiftet os om, at ville rette det „Skæve,“ haaber jeg, at vi ikke i meget lang Tid skulle see noget Fabriksvæsen paa Holmen.

Der er endnu en mindre vigtig Ting, som jeg er bleven anmodet om at gjøre opmærksom paa, og da jeg finder den fuldkommen rigtig, skal jeg herved fremsøre den. Da Marinen anskaffer sine fleste Fornødenheder ved Licitation, saa undrer man sig over, at den ikke ogsaa anskaffer sit Kulforbrug ved Licitation, og jeg vil dertil føie, isærdeleshed efter Bægt. Det er den ærede Minister bekendt, at vi ere et af de meget faa Lande i Europa, hvor man endnu har det høist ubestemte Maal, som man kalder en „Tønne“ Kul. Man henter Kullene fra England efter Bægt, og næsten alle Steder i Verden er Bægtbestemmelsen den, hvorefter man retter sig. Der kan ikke være nogen Bausfælighed for, at gaae ind paa dette System; jeg taler her slet ikke om de Priser, der gives, de ere mig aldeles ubekendte, men jeg henleder blot Opmærksomheden paa, at en Tønne Kul er en ubestemt Størrelse, og at Marinen vilde her kunne foregaae med et overordentlig godt Exempel, som jeg troer, vilde blive fulgt hele Landet over, naar den vilde indføre Bægtbestemmelser ved dens Anskaffelse af Kul. Det er en af de mindre Gjenstande, men den har en Slags Vigtighed, efter hvad jeg her har anført.

Marineministeren: Med Hensyn til de forffjellige Spørgsmaal, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (A. Hage) har opfattet, skal jeg tillade mig nogle ganske faa Bemærkninger. Det første Spørgsmaal var en Gjentagelse af, hvad den ærede Rigsdagsmand har udtalt allerede i det forrige Thing, idet det angik Rigtigheden eller Urigtigheden af at have Admiraler i Marinen, men, jeg gjentager mit Svar, at det er Noget, som maa optages i Dvæstionen angaaende Marinens Omorganisation, først da vil det kunne blive taget under Overveelse, og hvad Mening jeg i saa Henseende har, ønsker jeg

ikke her at udtale, for ikke derved at binde mig. Denne Sag er under Overveelse, og jeg for mit Vedkommende har taget den meget alvorlig under Overveelse. Jeg skal imidlertid tillade mig en Bemærkning, som jeg skal stille imod de Sætninger, som ere blevne fremsorte, ligesom jeg ogsaa troer at kunne tale af egen Erfaring. Spørgsmaalet om det, den ærede Rigsdagsmand kaldte „Stads,“ skal jeg ikke indlade mig paa; det er mig, for mit Vedkommende, ligegyldigt, om jeg bærer en broderet Krave eller ikke, om jeg hedder Admiral eller hvadsomhelst, er mig forsaavidt ogsaa ligegyldigt; men, hvad der ikke er ligegyldigt i militair Henseende, det er, at der er en Klasse, som staaer over de Andre i det Dieblit, Krigen bryder ud, saa at man ikke tager den Mand, som man vil bruge til at commandere, lige ud af Kammeraternes Række, og paa eengang stiller ham op over de Andre og siger: nu er Du den Første. Det er Noget, som ikke kan gaae an i de militaire Forhold; jeg idetmindste har Erfaringen for mig. Der kan være en overordentlig duellig og dygtig Mand, som man i alle Henseender har Agtelse for og troer at kunne bruge, som i alle Forhold har viist sig som en paalidelig og dygtig Mand; det er altsaa rimeligt, at man trækker ham frem; men det kan gjerne være, at i det Dieblit, han stilles overst op over alle Classer, over dem, som han har været Ligemand med, med hvem han er Du's, med hvem han har været Cadetkammerat, at han da, trods al sin øvrige Duellighed, mangler, hvad skal jeg kalde det, den moraliske Kraft, den moraliske Mod, som hører til paa eengang at stille sig overst. Dette er en af de Ting, som man maa raade Bod paa, ved at have et bestemt Avancements-System, igjennem hvilket de Militaire avancere successtve opad, og det er Bestyrelsens Pligt at vaage over, at disse Poster saavel i Krigstid som i Fredstid bestandig ere velbesatte, og sørge for at udfille de Mænd, som ikke bør staae deri; men, jeg troer ikke, at det at have Cadres med en Benævnelse i Fredstid og en anden i Krigstid gaaer an. Det være dog herved ikke sagt, at det er min usfravigelige Mening; jeg forbeholder mig, naar Organisationsplanen kommer for, da at komme